

πίνει τὸ γλυκὸ κρασί
 μὲ τὴν κοῦπα τὴν χρυσή.

Τρώγει, κόσμε παπαδέλα...
 κι' ἐγὼ μὲς' ἀπὸ τὸ κάρρο
 τὴν κορομηλιά προγκάρρο,
 κι' ὄλο και τραβῶ κορδέλα.

Κατηγοροῦν τὸν Κρητικὸ, ποῦναι τεχνίτης πρώτης,
 πῶς τῶρα μόλις ἔγινε τοῦ Πειραιῶς δημότης.

Κατηγοροῦν τὸν Κρητικὸ μὲ κακία περισῆ
 πῶς ἀπὸ μᾶς ἐχώρισε τῆς Κρήτης τὸ νησί.

Κι' ἀρῶ δὲν ἦταν Ἕλληνας τὸ θρέμμα τοῦ Κυριάκου
 λένε πῶς καζὰ και χαρτιά κι' ὄλα θὰ πὲν τοῦ κάκου.

Ψέγουν και τὴν Ἀνώρθοι και μᾶς τὴν λένε γραία,
 πούχει σ' αὐτὰ μάτια της γραλιά και τὴν πυγμὴ μακραία.

Κατηγοροῦν τὸν Κρητικὸ και λένε μὲ κακία
 πῶς τοῦδε κι' ἔγιν Ἕλληνας σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία.

Ἄκυροι κι' ὄλα οἱ νόμοι τοῦ κι' ὄλα τὰ μανιφέστα,
 τὸν λένε και φυγόστρατο και τοῦ ζητούν και ῥέστα.

Κατηγοροῦν τὸν Κρητικὸ γι' αὐτὴν τὴν πολιτεία του,
 ποῦ κι' ὀκτακόσις ἔσκασε γιὰ τὴν φυγόστρατεία του.

Κατηγοροῦν τὸν Κρητικὸ, τοῦ Πειραιῶς πολίτη,
 κι' ἄλλοι τὸν λέν Βερούτσιανό, κι' ἄλλοι τὸν λέν Ἀργεῖτη.

Κατηγοροῦν τὸν Κρητικὸ μὲ τοὺς μεγάλους τύφους
 πῶς κάθε τόσο πηλάζει σ' τὸν Πειραιῶ γιὰ ψύφους.

Κι' ὁ Θεοτόκης ἄρσσε τῆς πόζαις τοῦ τῆς πρώταις
 και δέχεται σ' τὸ σπῆτι τοῦ Παρέδρου Μκρουσιώταις.

Κι' ὁ Θεοτόκης ἄρσσε τὴν πόζα τοῦ τὴν πρώτη
 και τῶρα λέν πῶς βίζιταις κάνει τοῦ Μιστριώτη.

Κι' ὁ Θεοτόκης ἄρσσε τὰ πρώτα τοῦ χασιμήματα
 και τῶρα συζῆται κι' αὐτὸς γιὰ γλωσσικὰ ζητήματα.

Κι' ὁ Θεοτόκης ἄρσσε τὸ ἔσπλωμα τὸ πρώτο
 κι' ἐκόλλησε σ' τὸ Κρητικὸ τὴ ράχη σὰν τσιφτό.

Ὁ μετμηφιρισμένοι μας, πάλι καλῶς ὤρισατε...
 κι' αὐτοὶ μὲ σοβαρότητα ρωτοῦν: μᾶς ἐγνωρίσατε;

Σύνεται μὲ κεραμίδα
 γέο κρέας και παλτρό...
 τοὺς μυρίζει παλαμιδα,
 ντεμιντέ νὰ φῆν κολιό.

Ὁ μὲθισοὶ ποῦ σοῦ τῶχο κι' εὐθυμία και παζλάτα...
 ὄλα φαίνονται μπροστά μου φῶδην μίγδην, μὰ σαλάτα.

Στὸν συνδυασμὸ τοῦ Μήτσου ἐλέω πρώτο τὸν Μπενάκη,
 και γραμματικὸ τοῦ Κόντε ἐλέω τὸν Μαρκαντωνάκη.

Μῆς' ἀπὸ κάρρο
 τὸ πᾶν προγκάρρο.
 Πρόγκα σ' τὸν ἄρχοντα, σ' τὸν Κολονέλο,
 πρόγκα σὲ γλαῦρους φιλελευθέρους,
 πρόγκα σ' τὸν Ἕλληνα τὸν Βενιζέλο,
 σ' τὸν Θεοτόκη, στοὺς συμπεθερούς.

Πρόγκα σ' αὐτὰ κι' ἔκεια,
 σ' τὸν κάθε και σ' τὸν δεινὰ,
 ποῦ τὰ πρωτεῖα χίρει.

Πρόγκα σὲ κάθε νοῦλα,
 σὲ κάθε φατσούλα,
 σὲ κάθε μακροχέρη.

Ἄρσσε ἄρχοντων τὰ σέρνον βόδια,
 μὰ και γαϊδάροι μὲ τρία πόδια.
 Ἐμσκαράδες, ἔμπροκοπαίς,
 ῥήτορες νέοι, νέα κορακία,
 ἔμκαρὰτων ἐπιτροπαις,
 ἔμκαρότσαις μὲ φαναρκιαίς.

Ἐμἑλλαδέσει... ἔμἑμ Αὐλοκιοί,
 ἔμδημοκράται και λαϊκοί,
 ἔμΡαμπαγάδες Βασιλικοί.

Τὴν Ρωμοσύνη δυσφημοῦν πῶς πάντοτε σπουδάζει,
 πῶς εἶναι μελαγχολικὴ και δὲν διασκεδάζει,
 Κι' ὅμως ἐκείν' ἡ μασκαροῦ χερραίς κι' εὐθυμεί,
 δίνει και σ' τὸν Καρνάβαλο γενναία πληρομεί.

Κι' ὅπταν τὴν μελαγχολοῦν
 τὰ πρώτα μεγαλεῖα της,
 κάνει τοὺς ἄλλους νὰ γελοῦν
 μὲ τὴν μελαγχολία της.

Τὶ Καρνάβαλο, τί φεσταιβ... ὡς σ' τὸν πάτο τὰ ποτήρια,
 συμπολιταί σοβαροί...

σ' τὴν ὑγεῖα τῆς Ρωμοσύνης, ποῦναι γιὰ τὰ πανηγύρια,
 κι' ὅμως κάνει τὸ βαρύ.

Ἐπὲρ τῆς φιλοπατρίας κάθε λυτρωτοῦ στομάχου,
 σ' τὴν ὑγεῖα τὸν Νεοτούρκων και τοῦ καθενὸς συμμάχου.
 Σ' τὴν ὑγεῖα και τῆς Τραγιάστικας... τόκα μία, τόκα κι' ἄλλη...
 σ' τὴν ὑγεῖα και τὸν Βουλγάρων, Περικλέτο συμπολίτη,
 ποῦ γιὰ χάρι τῶν σ' τὴ Σόφια κι' ὁ Διάδοχος ἐστάλη
 και τῆς χήρας Σαμαρτζήφο τὸν ἐξέτισε τὸ σπῆτι.

Τὶ μεθισοὶ ποῦ σοῦ τῶχο!... πίνει κι' ἡ φτωχολογιά,
 και τρικλιζει μεθυσμένη σ' τὸν ἀρχόντων τὴν ὑγεῖα.
 Σκώεστε μ' ἐμᾶς ἐβίβει και τοῦ καθενὸς προγόνου,
 κι' ἂς μεθῶσιν κι' ὁ νεκροί...
 ἔμΚαρνάβαλε μπροστὴ,
 νὰ μᾶς ἔλθης και τοῦ χρόνου.

Και καμῶσαις ποικιλίας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Στὸ κουρετὸν Ἄψε Σβῶσε, σ' τὴν πλατεῖαν Ὀμονοίας,
 ντόμινα θὰ ῥετῆ πρώτης, πλούτου, κάλλους, εὐθυμίας.